

Εμείς οι άνθρωποι είμαστε όντα απλοϊκά. Μας αρέσει ν' ατενίζουμε τα άστρα από χαμηλά, από εκεί που βρισκόμαστε εμείς, κάνοντας σκέψεις κι όνειρα, χαρίζοντάς τους τις πιο κρυφές ευχές. Καμιά φορά, αν είμαστε τυχεροί και δούμε κάποιο αστέρι να πέφτει, τότε είναι που του εμπιστευόμαστε την πολυτιμότερη ευχή μας, πιστεύοντας ότι θα πραγματοποιηθεί. Αλλά ποτέ δεν αναρωτηθήκαμε, τί είναι ένα αστέρι που πέφτει; Και το κυριότερο, που πάει; Θα σας διηγηθώ λοιπόν την ιστορία της Αριάδνης, του αστεριού που θέλησε να πέσει στην γη για να γνωρίσει αυτό που παρατηρούσε αιώνες ολόκληρους: την ανθρώπινη αγάπη. Γιατί, υπάρχει και κάτι άλλο που ποτέ δεν αναρωτηθήκαμε εμείς οι άνθρωποι. Δεν απορήσαμε ποτέ αν και τα αστέρια κοιτάζουν λίγο προς τα κάτω. Ναι λοιπόν, το κάνουν.

Πριν από πολλά, πολλά χρόνια...

- Ένα πεφταστέρι! Φώναξε γεμάτο ενθουσιασμό το νεαρό αγόρι. Έμεινε ακίνητο να το παρατηρεί με μάτια ορθάνοικτα μη πιστεύοντας στην τύχη του. Κοιτάζοντας με λαχτάρα τη φωτεινή ουρά έτσι καθώς άφηνε μια γραμμή γεμάτη λάμψη πίσω του, πήρε στα ξαφνικά την παράτολμη απόφαση να πάει να το βρει. Αν και οι γονείς του τού έλεγαν ότι όλα αυτά ήταν παραμύθια, η αγνή του καρδιά δεν μπορούσε να τους πιστέψει. Ένιωθε βαθειά μέσα του ότι τα παραμύθια, όπως τα αποκαλούσαν πλέον οι μεγάλοι, βασιζόνταν σε ιστορίες αληθινές που οι άνθρωποι ξέχασαν στο πέρασμα των χρόνων. Και ένιωθε σίγουρος, ο λόγος που χάθηκαν όλα αυτά των πλάσματα των ιστοριών, οι καλοσυνάτες νεράιδες, τα σκανταλιάρικα ξωτικά και οι πονηρές μάγισσες, ήταν γιατί οι άνθρωποι μεγαλώνοντας έπαψαν πια να πιστεύουν σ' αυτά. Εκείνος όμως, δεν θα έκανε το ίδιο λάθος. Θα πήγαινε να βρει το πεφταστέρι του και θ' αποδείκνυε σε όλους τη δική του αλήθεια. Βέβαια, δεν ήξερε πώς μπορεί να μοιάζει ένα πεφταστέρι, αλλά σίγουρα θα ήταν κάτι που θα έλαμπε πάρα πολύ. Έτσι, θα μπορούσε εύκολα να το αναγνωρίσει.

Δίχως να χάσει άλλο χρόνο, φόρεσε κάτι ζεστό, πήρε ένα μεγάλο καλάθι γεμάτο φαγητά για το δρόμο και ήταν πλέον έτοιμος να ξεκινήσει για την περιπέτεια του. Οι γονείς του κοιμόντουσαν, δεν ήταν δύσκολο να ξεγλιστρήσει από το σπίτι χωρίς να τον αντιληφθούν, ωστόσο, για να μην τους ανησυχήσει, σκέφτηκε να τους αφήσει ένα μικρό σημείωμα, δεν ήταν καθόλου σωστό να ξυπνήσουν το πρωί και να μην τον βρουν στο κρεβάτι του. Έτοιμος πια, άνοιξε την πόρτα και έφυγε γεμάτος προσδοκίες. Ήθελε τόσο πολύ ν' αποδείξει σε όλους ότι ο ονειρόσκοπος του ήταν πέρα για πέρα αληθινός!

Ακολουθώντας την πορεία που χάραξε το πεφταστέρι, περπατούσε ασταμάτητα. Σύντροφος ακούραστος στο πλευρό του, ο αστείρευτος ενθουσιασμός που έδινε κουράγιο στην καρδιά του. Σταματώντας μόνο για να φάει και να ξεκουραστεί για δυο στιγμές, συνέχιζε και πάλι την πορεία του περπατώντας προς το απέραντο καταπράσινο λιβάδι, εκεί που θεωρούσε πως θα έβρισκε το πολύτιμο αστέρι του.

Αυτό που δεν ήξερε όμως, ήταν ότι δεν το έψαχνε μονάχα εκείνος. Υπήρχε άλλη μια ανθρώπινη ύπαρξη που το αναζητούσε και μάλιστα με προθέσεις εντελώς διαφορετικές. Ήταν ένας γέρος μάγος, ο οποίος ζούσε απομονωμένος σε μια παλιά και ετοιμόρροπη καλύβα, μακριά από τους υπόλοιπους ανθρώπους. Στόχος του ήταν να αποκτήσει το αστέρι αυτό και κάνοντας το κομμάτια να φτιάξει ένα μαγικό φίλτρο που θα του χάριζε την απόλυτη δύναμη. Δύναμη που την χρειαζόταν οπωσδήποτε για να σκλαβώσει ολόκληρη την ανθρωπότητα, κάνοντας τους πάντες υπηρέτες του, δούλους που θα τον δόξαζαν για πάντα. Κι αν εκείνα τα αρχαία βιβλία με τα μαγικά ξόρκια που ολοένα διάβαζε είχαν δίκιο, θα του πρόσφεραν και κάτι ακόμα, εξίσου απαραίτητο: την παλιά του νεότητα που τόσο πολύ την αποζητούσε. Ένα συστατικό του έλειπε μόνο, αλλά ήταν και το πιο σπάνιο, το πιο δυσεύρετο: μία κούπα γεμάτη αστερόσκηνη αναζητούσε και θα τελείωνε. Τώρα πίστευε επιτέλους πως μπορούσε να την αποκτήσει, τίποτα δε θα του στεκόταν εμπόδιο! Έτσι, ξεκίνησε και αυτός προς την αναζήτηση του αστεριού που το είδε, είχε ήδη πέσει, δίνοντας κουράγιο στα γέρικα πόδια του. Αποδείχτηκε πως δεν ήταν όσο δύσκολη τη φανταζόταν όλη αυτή η πορεία, αφού η ματαιοδοξία αλλά και η κακία που έκρυβε στην καρδιά του, του είχαν δώσει φτερά!

Βέβαια, ο δρόμος ήταν μακρύς, και για τους δύο τόσο διαφορετικούς ανθρώπους. Η κούραση και το κρύο έκαναν ακόμα δυσκολότερο το ταξίδι τους ωστόσο κανείς τους δεν υποχώρούσε. Σφίγγοντας τα δόντια και κοιτάζοντας μόνο μπροστά, διέσχισαν το λιβάδι ο κάθε ένας από την δική του πλευρά. Μέχρι που επιτέλους έφτασαν στο σημείο που οι δρόμοι τους αντάμωσαν: σ' έναν τεράστιο, βαθύ και κατάμαυρο κρατήρα που ακόμα έβγαζε πυκνούς καπνούς καμωμένους από καυτή στάχτη.

-Τι θες εσύ εδώ μικρέ; τον ρώτησε με βραχνή αλλά δυνατή φωνή ο γέρος, αντικρίζοντας ξαφνιασμένος το νεαρό αγόρι.

-Ήρθα να βρω το πεφταστέρι κύριε, απάντησε με τη γνωστή του αθωότητα το αγόρι.

-Αλήθεια; Δεν νομίζεις ότι είσαι αρκετά μεγάλος για να πιστεύεις σ' αυτά τα παραμύθια; ρώτησε γεμάτος ειρωνεία ο γέρος, θέλοντας να τον αποθαρρύνει με τους χλευασμούς του.

-Έχω το δικαίωμα να πιστεύω σε ότι θέλω, έτσι δεν είναι; εσείς όμως τι κάνετε εδώ γέρος άνθρωπος; αντέτεινε κι εκείνος, ανταποδίδοντας τον χλευασμό.

-Τολμάς να με κοροϊδεύεις; ρώτησε ο μάγος εξοργισμένος και τα μάτια του γέμισαν μισερή χολή. Μα πριν προλάβει να απαντήσει ο νεαρός, ο κακός μάγος σήκωσε το χέρι του και ψελλίζοντας κάποια ακατάληπτα λόγια, έστριψε την μαγκούρα του προς το μέρος του. Ο τόπος πλημμύρισε από μια

θολή πράσινη λάμψη κι έλουσε το νεαρό αγόρι ολόκληρο. Μη μπορώντας να αντιδράσει, έπεσε κάτω ασθμαίνοντας και προσπαθώντας να πάρει ανάσα.

-Αυτό για να μάθεις τρόπους, του είπε γελώντας ο γέρος, αποκαλύπτοντας τα ελάχιστα σάπια δόντια του. Τώρα δεν θα υπάρχει στη σιχαμερή αγνή καρδιά σου ίχνος από τον ονειρόκοσμο που μόνος σου δημιούργησες. Τα πάντα θα τα βλέπεις ως ψέματα, σαν ανούσια παραμύθια. Και μάλιστα, θα τα βρίσκεις τόσο ανίερα που θα τα απεχθάνεσαι! Μονάχα θλίψη και μοναξιά θα έχεις στην καρδιά σου από εδώ και πέρα. Αυτή είναι η κατάρα μου για σένα, ανόητο αγόρι.

Και λέγοντας αυτά, το άφησε μόνο του πεσμένο στο χώμα να κλαίει πλημμυρισμένο από την μοναχικότητα της ψυχής του. Εκείνος μη χάνοντας άλλο χρόνο, κατέβηκε στον κρατήρα, ψάχνοντας για τα ίχνη της λάμψης που θεωρούσε ότι του ανήκε. Μα δεν έβρισκε τίποτα. Το πεφταστέρι είχε εξαφανιστεί, αφήνοντας πίσω του μονάχα μια τεράστια αχνιστή τρύπα. Έσκαβε με τα χέρια του, βύθιζε την μαγκούρα του βαθειά στο χώμα, μα τίποτα δεν έλαμπε. Τίποτα δεν υπήρχε εκεί που να μπορούσε να το πάρει μαζί του. Έψαχνε για ώρες αλλά μάταια. Καταρακωμένος πια και γεμάτος απογοήτευση, ανέβηκε ξανά επάνω κοιτάζοντας για τελευταία φορά το νεαρό αγόρι που κοιτούσε με μάτια κενά τον κρατήρα, ξαπλωμένος νωχελικά πάνω σ' ένα σύννεφο απόκοσμης ηρεμίας.

-Ορίστε, όλος δικός σου! του φώναξε ο γέρος κάπως σαν αδιάφορα, δείχνοντάς του τον κρατήρα.

-Τι να τον κάνω; Απορώ γιατί χάσατε τον καιρό σας σε μια ανούσια αναζήτηση. Δεν υπάρχουν πεφταστέρια. Πόσο ανόητος φάνηκα και πόσο άσκοπο ταξίδι έκανα για να φτάσω ως εδώ. Και σίγουρα θα ανησύχησα και τους γονείς μου τόσες μέρες που λείπω. Ώρα να γυρίσω πίσω λοιπόν, απάντησε το αγόρι, χαρίζοντας άθελά του με τα λόγια του, ένα χαμόγελο χαράς και ικανοποίησης στο ρυτιδιασμένο πρόσωπο του γερο-μάγου.

-Για μένα το ταξίδι αυτό έβγαλε και κάτι καλό, μουρμούρισε ο γέρος ευχαριστημένος, αναφερόμενος στην κατάρα του. Και αμέσως ξεκίνησε για τον δρόμο της επιστροφής.

Κάνοντας το ίδιο και ο νεαρός, αυτή την φορά ακολούθησε άλλη διαδρομή ώστε να περάσει μέσα από την πόλη. Ήθελε ν' αγοράσει δωράκια για τους γονείς του, έτσι για να καλοπιάσει λιγάκι την τρομάρα που σίγουρα τους είχε προκαλέσει. Διανύοντας μερικά χιλιόμετρα και πλησιάζοντας προς την πόλη, με μόνη σκέψη ν' απασχολεί το μυαλό του την στεναχώρια των γονιών του, είδε άξαφνα μπροστά του ένα κορίτσι πεσμένο μπρούμυτα, καταμεσής του δρόμου. Πλησιάζοντας γεμάτος περιέργεια, έσκυψε και γυρνώντας την προσεκτικά προς το μέρος του αντίκρισε μία πανέμορφη κατάξανθη νεαρή κοπέλα. Αν και ήταν πολύ βρώμικη από τη σκόνη και τη λάσπη, τίποτα δεν

μπορούσε να αλλοιώσει την ολόλευκη επιδερμίδα και το γλυκό της πρόσωπο. Παρατηρώντας προσεκτικά, είδε ότι είχε πολλές πληγές στα πόδια, στα γόνατα και στα χέρια. Πληγές που ακόμα έτρεχαν αίμα, αποδεικνύοντάς του ότι ήταν πρόσφατες.

-Ποιός είσαι; τον ρώτησε αμέσως μόλις άνοιξε τα μάτια της. Η αδυναμία που την κατέκλυζε, ήταν εμφανής στο χλωμό της πρόσωπο, στο άτονο κορμί της, στη φωνή της που έβγαινε ξεψυχημένη.

-Με λένε Ωρίωνα και μόλις σε βρήκα εδώ, πεσμένη και πληγωμένη. Τι σου συνέβη; Χρειάζεσαι κάτι; πώς μπορώ να σε βοηθήσω; τη ρώτησε γοητευμένος από την ομορφιά της. Μα εκείνη, χαρίζοντας του απλά ένα γλυκό χαμόγελο παρέμενε σιωπηλή.

-Πρέπει να σηκωθείς, τόνισε το αγόρι επιχειρώντας να τη σηκώσει.

-Όχι! φώναξε εκείνη τρομαγμένη.

-Μα τι εννοείς; Εδώ θα σε αφήσω; τη ρώτησε γεμάτος απορία.

-Ναι σε παρακαλώ, ψιθύρισε το κορίτσι.

-Ποτέ! Δεν καταλαβαίνω γιατί μπορεί να επιθυμείς κάτι τέτοιο, αλλά εγώ δεν θα σε ακούσω. Θα σε βοηθήσω να σηκωθείς, της απάντησε αποφασιστικά. Μα η νεαρή κοπέλα αποτραβήχτηκε κυλώντας μακριά του. Στην προσπάθειά της να απομακρυνθεί ακόμα περισσότερο, άρχισε να μπουσουλά στο χώμα, γδέρνοντας επάνω στα χαλίκια, κι εκείνα τα σημεία του σώματος της που πριν έμοιαζαν υγιή.

Κοιτώντας την άναυδος ο Ωρίωνας και καταλαβαίνοντας πλέον από πού και πώς προέκυψαν αυτές οι πληγές, έτρεξε μπροστά της για να την σταματήσει.

-Δεν θα σου κάνω κακό, να βοηθήσω θέλω μόνο, σε παρακαλώ άφησέ με! της φώναξε κυριολεκτικά εκλιπαρώντας την.

Παίρνοντας μια βαθιά ανάσα, η κοπέλα σταμάτησε εξαντλημένη, όχι μόνο από την κούραση αλλά και από τους πόνους.

-Δεν έχω ανάγκη τη βοήθεια κανενός, μπορώ και μόνη μου. Μόνη μου ήρθα ως εδώ και μόνη θα συνεχίσω, του αποκρίθηκε κοιτώντας τον με τα βαθιά καταγάλανα μάτια της.

-Δεν ήθελα να σε προσβάλω. Φυσικά και μπορείς! Εγώ το μόνο που θέλω είναι να σε διευκολύνω. Με τόσες πληγές που έχεις, θα μολυνθείς και δεν βρίσκω πώς υπάρχει λόγος για κάτι τέτοιο, αφού βρέθηκα εγώ στον δρόμο σου. Άφησέ να σε περιποιηθώ και να σε προστατέψω μέχρι να γίνεις καλά, γιατί η πόλη προς την οποία κατευθύνεσαι δεν είναι και τόσο φιλόξενη. Εκεί ζω και την ξέρω πολύ καλά.

Επικράτησε για λίγα λεπτά απόλυτη σιωπή. Έπειτα, αφού το σκέφτηκε για μια στιγμή η νεαρή γυναίκα κοιτώντας προσεκτικά τις πληγές του σώματος της, σταμάτησε να αντιστέκεται.

-Με λένε Αριάδνη, συστήθηκε με φωνή ακόμα πιο εξαντλημένη, και μάλλον δεν μπορώ να περπατήσω καθόλου, κατέληξε σκύβοντας ντροπαλά το κεφάλι της.

-Δεν μπορώ να πω ότι χάρηκα Αριάδνη από τις συνθήκες κάτω από τις οποίες έγινε η γνωριμία μας, ωστόσο είμαι ευτυχής που αποφάσισες τελικά να μ' εμπιστευτείς. Όσο για το άλλο, όπως είπα, εγώ είμαι εδώ! Λέγοντας αυτά τα λόγια, έσκυψε προσεκτικά από πάνω της και την σήκωσε στην αγκαλιά του. Τυλίγοντας τα χέρια της γύρω από το λαιμό του, τα βλέμματα τους αντάμωσαν, χαρίζοντας τους ένα μόνο δευτερόλεπτο πρωτόγνωρης ζεστασιάς. Κρατώντας την πλέον στην αγκαλιά του, ο Ωρίωνας περπατούσε με αργά και σταθερά βήματα, χαμογελώντας της καθησυχαστικά, οδεύοντας προς το κοντινότερο κατάλυμα. Το μυαλό του όμως είχε κατακλυστεί από δεκάδες απορίες. Ποιά ήταν; πώς βρέθηκε εκεί; γιατί μπήκε σε τόσο κόπο να φύγει από όπου έφυγε και μάλιστα μόνη;

Φτάνοντας επιτέλους στον ξενώνα, ο νεαρός άντρας αφήνοντας κατά μέρος τις σκέψεις του, βρήκε γρήγορα το πρώτο ελεύθερο δωμάτιο και την ακούμπησε προσεκτικά στο κρεβάτι. Τρέχοντας βρήκε καθαρές πετσέτες και ζεστό νερό. Την καθάρισε σχολαστικά, ξεκινώντας ασφαλώς πρώτα από τις πληγές της, ύστερα σειρά είχε το όμορφο πρόσωπο, τα χέρια και τα πόδια. Παρέχοντας της κάθε δυνατή φροντίδα, η Αριάδνη άρχισε αμυδρά να λάμπει. Μα ο Ωρίωνας δεν μπορούσε να το δει, αφού η κατάρα του μάγου δεν τον άφηνε πλέον να πιστεύει σε τίποτα. Ωστόσο, η ομορφιά της ήταν απaráμιλλη για να μην την προσέξει.

-Τώρα μάλιστα! αναφώνησε ο νεαρός άντρας αντικρίζοντας την καθαρή και σχετικά περιποιημένη πλέον, και σκίζοντας μερικές πετσέτες σε μικρές λωρίδες, τύλιξε με αυτές τις βαθιές πληγές της.

-Και τώρα θα σε αφήσω να ξεκουραστείς, έχει βραδιάσει πια. Πρέπει να κοιμηθείς! της είπε και αμέσως σηκώθηκε όρθιος για να φύγει.

-Τα βράδια δε κοιμάμαι ποτέ. Υπάρχουν δουλειές που οφείλω να κάνω και συνήθως δεν μου επιτρέπουν την πολυτέλεια του ύπνου πριν από το χάραμα, αντέτεινε εκείνη. Αυτή την φορά όμως, η φωνή της εκτός από ανακουφισμένη ήταν και πολύ πιο δυνατή.

-Και πότε κοιμάσαι; τη ρώτησε εκείνος γεμάτος απορία.

-Την ημέρα, τώρα δεν στο είπα; απάντησε η Αριάδνη όλο φυσικότητα.

-Και τί είναι αυτό που πρέπει να κάνεις το βράδυ και σε κρατάει ξύπνια; ρώτησε ο Ωρίωνας όλο περιέργεια, ελπίζοντας ότι θα μάθαινε κάποια πράγματα περισσότερα για κείνη.

-Είμαι αστέρι και ως τέτοιο, βγαίνω έξω, λαμποκοπώ φωτίζοντας τον κόσμο σας και παρατηρώ το πόσο περίεργοι είστε. Μέσα στην καταστροφή που σκορπάτε και τον πόνο, έχετε χώρο στην ίδια καρδιά να φιλοξενείτε αυτό που ονομάζετε αγάπη. Πολύ περίεργο δεν είναι; αποκρίθηκε η Αριάδνη, προκαλώντας τα γέλια του Ωρίωνα.

-Δεν ήξερα ότι έχεις τόσο χιούμορ, με εκπλήσσεις! Βγαίνεις έξω; λάμπεις; επειδή είσαι αστέρι; Πραγματικά με έκανες και γέλασα! Αλλά σε παρακαλώ μην το συνεχίσεις, απεχθάνομαι τα παραμύθια, ειδικά όταν τα αφηγούνται μόνο και μόνο για να με κοροϊδέψουν. Αν επιθυμείς να σου κρατήσω συντροφιά, θα το κάνω με μεγάλη μου χαρά. Αλλά προς θεού! Δε θα περάσουμε το βράδυ με παιδιάστικες ιστορίες, αντέτεινε γελώντας και δείχνοντας απόλυτος και σταθερός στις απόψεις του.

-Και τι θες να συζητήσουμε; τον ρώτησε εκείνη σκεπτική μα έχοντας ήδη κατά νου τι θα του έλεγε, ανεξάρτητα από το θέμα που θα επέλεγε εκείνος.

-Ας συζητήσουμε λοιπόν για το πώς βρέθηκες εδώ, ποια είσαι και τι ψάχνεις! της απάντησε ο Ωρίωνας γεμάτος ενθουσιασμό, αφού επιτέλους βρήκε την ευκαιρία που αναζητούσε για να εκφράσει τις απορίες του. Και ήταν σίγουρος ότι μέσα από την συζήτηση, θα μάθαινε και άλλες λεπτομέρειες που τον ταλάνιζαν με κυριότερη αν είχε ταίρι, καθώς η ομορφιά της είχε ήδη αρχίσει να τον γοητεύει υπερβολικά. Αρκεί να έπαυε να του εξιστορούσε όλες αυτές τις ανιαρές παραμυθοϊστορίες, αυτό δεν θα το άντεχε με τίποτα, μα την αλήθεια!

-Το ποια είμαι στο απάντησα ήδη, άρα μπορείς εύκολα να καταλάβεις και από που έρχομαι, λυπάμαι που εσύ επέλεξες να μην με πιστέψεις. Το μόνο που έμεινε είναι να σου εξηγήσω γιατί βρίσκομαι εδώ. Και αυτή η απάντηση απλή είναι, αν θυμηθείς τι σου είπα πριν από μόλις δύο λεπτά. Ήρθα για να γνωρίσω αυτό που αποκαλείτε αγάπη. Να κατανοήσω πως είναι δυνατόν να σκοτώνεστε μεταξύ σας μα και να αγαπιέστε συγχρόνως. Πως είναι δυνατόν από τα ίδια χείλη που ξεστομίζουν ψέματα, καυστικές ειρωνείες και ανίερους ύβρεις, να βγαίνουν και λέξεις που υπόσχονται αιώνια αφοσίωση. Ενώ δεν έχετε καν αντίληψη τι σημαίνει «αιώνιο»!

-Θα είναι μια ατελείωτη νύχτα, μονολόγησε ο Ωρίωνας εκφράζοντας έτσι την απογοήτευση του για όλα αυτά που άκουγε. Μα έκατσε κοντά της για να συνεχίσουν την κουβέντα. Γιατί ένιωθε πως αν αυτό έπρεπε να κάνει για να την κερδίσει, ας είναι, θα το ανεχόταν. Μετά θα είχε όλο τον χρόνο στη διάθεση του, ώστε να της αλλάξει γνώμη. Ή τουλάχιστον, έτσι πίστευε.

-Από τι έπαθες το ατύχημα που... ξέρεις... τη ρώτησε δείχνοντας τα πόδια της. Μια ερώτηση που εκτός από ειλικρινές ενδιαφέρον, έκρυβε και την αμήχανη προσπάθειά του ν' αλλάξει κουβέντα.

-Δεν ήταν ατύχημα. Απλά όταν ένα αστέρι πέφτει στη γη δεν μπορεί να περπατήσει. Βλέπεις, είμαστε προορισμένα να στέκουμε ακίνητα στον ουρανό. Η μόνη δύναμη μας, είναι το φως που σκορπίζουμε γύρω μας, η λάμψη μας είναι που δίνει στους ανθρώπους ελπίδα και τους προτρέπει να κάνουν όνειρα, όλα τ' άλλα είναι εντελώς ανούσια. Ο άνθρωπος δεν είναι τα πόδια, τα χέρια ή η φωνή και τα μάτια του, αλλά η ψυχή του! Τα είπε όλα με μίαν ανάσα και η λάμψη της έγινε ακόμα δυνατότερη, μα και πάλι ο Ωρίωνας ήταν ανίκανος να τη δει.

-Είπες πριν ότι θες να γνωρίσεις την αγάπη. Πώς είναι δυνατόν μια κοπέλα σαν εσένα να μην την έχει γνωρίσει ακόμα; τη ρώτησε προσπερνώντας εσκεμμένα τα λόγια της Αριάδνης.

-Δεν έχει σημασία η εμφάνιση για ν' αγαπήσεις και ν' αγαπηθείς. Ή τουλάχιστον έτσι κατάλαβα τόσους αιώνες που σας παρατηρώ. Και βάσει της ίδιας παρατήρησης ανακάλυψα επίσης πως όταν αγαπάς το δείχνεις. Αγαπώ και είμαι αυθεντικός, είμαι γνήσιος. Αγαπώ βαθιά, βάζω πάνω από όλα αυτόν που έχω στην καρδιά μου κι αυτό που επιθυμεί εκείνος, όχι αυτό που επιθυμώ εγώ. Δεν το κρατώ μέσα μου, αλλά του το προσφέρω, του το χαρίζω, να το βλέπει και να το νιώθει. Ε λοιπόν, αυτό εγώ ήθελα να το ζήσω από κοντά. Να δω πως είναι να το νιώθεις. Γιατί μπορεί εσείς να μιλάτε για αιωνιότητα ενώ δεν γνωρίζετε καν τη σημασία της, άλλο τόσο όμως κι εμείς φωτίζουμε τις καρδιές σας με την ίδια άγνοια. Τι είναι το συναίσθημα; τι σημαίνει "σ' αγαπώ"; γιατί μας κοιτάτε ή μας δείχνετε όταν μιλάτε στο ταίρι σας; τι θέλετε να καταφέρετε μ' αυτόν τον τρόπο; τι νιώθετε εκείνη την στιγμή; Αυτά ήρθα να μάθω... άφησε η Αριάδνη τη φωνή της να σβήσει απαλά, μαζί με τα λόγια της.

Ο Ωρίωνας αν και δε πίστεψε τις εξηγήσεις της, όλα αυτά που του είπε, του δημιούργησαν ένα συναίσθημα που ενώ πίστευε ότι δε το είχε νιώσει ποτέ ξανά, παρόλα αυτά του έμοιαζε κάπως σαν γνώριμο, κάπως σαν μια ξεχασμένη ανάμνηση. Όσο κι αν προσπάθησε όμως, του ήταν αδύνατον να θυμηθεί λεπτομέρειες. Ήταν τρυφερά και έντονα τα λόγια της όμως, τόσο όσο χρειαζόταν για να είναι η συζήτηση ενδιαφέρουσα και να μην βαρεθεί τα «παραμύθια» της.

-Πιστεύω στην αγάπη Αριάδνη, δεν πιστεύω όμως στον έρωτα. Αγαπάς τον άλλον γιατί σου αρέσει αυτό που βλέπεις, όχι γιατί θες να τον περιποιείσαι. Αν ήθελα φροντίδα, έχω γονείς για να μου την προσφέρουν. Για αυτό σου λέω, έρωτας δεν υπάρχει. Οι ερωτευμένοι είναι άλλο ένα ανόητο ρομαντικό

παραμύθι για μεγάλους. Υπάρχει μονάχα η αγνή, ανιδιοτελής αγάπη και τίποτε άλλο.

Στα λόγια αυτά η Αριάδνη έχασε τη λάμψη της. Πρώτη φορά άκουγε λέξεις που είχαν τη δύναμη να καταδικάσουν τον έρωτα. Όλη της η ανάγκη να ζήσει αυτές τις ευχές που κάποτε έκαναν οι άνθρωποι κοιτώντας την, χάθηκε σε μια στιγμή κι έμεινε μόνο η απογοήτευση να της πλημμυρίζει την ψυχή. Σκοτάδι ξανά στο δωμάτιο, μα ούτως ή άλλως, εκτός από την καρδιά του Ωρίωνα και τα μάτια του κατακλύζονταν από το έρεβος μέσα στο οποίο τον είχε καταραστεί να ζει ο κακός μάγος. Έτσι, δεν υπήρχε διαφορά για κείνον. Για την Αριάδνη όμως, ήταν τόσο στενάχωρο! Ωστόσο, κάτι μέσα της σπάραζε γοερά, της φώναζε πως αυτός ο άνθρωπος έχει ανάγκη από το φως της περισσότερο από οποιονδήποτε άλλον. Και ίσως μαζί μ' αυτόν, να μάθαινε κι εκείνη τι σημαίνει έρωτας. Μια λέξη που διψούσε να διαλευκάνει, μια έννοια που λαχταρούσε ν' αποσαφηνίσει. Και τότε, έτσι στα ξαφνικά, θυμήθηκε τα λόγια της Σελήνης. «Τα καλύτερα και τα πιο όμορφα πράγματα στον κόσμο δεν μπορεί να τα δει κανείς, ούτε να τ' αγγίξει. Πρέπει να τα νιώσει με την καρδιά του», έτσι της είχε πει κι εκείνη αποφάσισε να κάνει πράξη τις φράσεις της Σελήνης, για να βιώσει ο Ωρίωνας τον έρωτα, να τον νιώσει βαθειά μέσα στην ψυχή του. Μόνο που συνειδητοποίησε πως υπήρχε ένα πρόβλημα: δεν ήξερε τον τρόπο.

Δίχως να αναφερθεί ξανά στον εαυτό της, η Αριάδνη ρώτησε τον Ωρίωνα για την δικιά του ζωή. Τον άκουγε με εξαιρετικό ενδιαφέρον, προσπαθώντας να καταλάβει τι μπορεί να ώθησε έναν νέο να έχει τέτοιες απόψεις για τον έρωτα. Μα δεν υπήρχε τίποτα που να έδινε μια λογική εξήγηση. Αντίθετα, φαινόταν ένας άνθρωπος που σύμφωνα με όσα τις έλεγε ως τώρα, θα έπρεπε να διψά για να γνωρίσει τον έρωτα. Ξεκίνησε την αφήγησή του από τα παιδικά του χρόνια και όλα έρεαν ομαλά, με απόλυτη σαφήνεια. Μέχρι που έφτασε στο τώρα.

-Εξήγησε μου κάτι, ξεκίνησε να ρωτά ελαφρώς προβληματισμένη, προσπαθώντας να λύσει τις απορίες που της είχαν δημιουργήσει τα λόγια του. Αφού δεν πιστεύεις στα παραμύθια και τις ανόητες νεραϊδοϊστορίες όπως τα αποκαλείς όλα αυτά, γιατί έκανες τόσο μεγάλο ταξίδι; Τι έψαχνες να βρεις;

-Η αλήθεια είναι ότι δεν θυμάμαι, κόμπιασε, κι εγώ εκπλήσσομαι που έκανα κάτι τέτοιο... της απάντησε μπερδεύοντας την ακόμα περισσότερο.

-Θυμάσαι αν ήσουν μόνος; τον ρώτησε ξανά κι αυτή την φορά έδειχνε σαν να είχε κάτι συγκεκριμένο στο μυαλό της.

-Τώρα που το λες... Βέβαια! Δεν ήμουν μόνος! Μα ναι πως το ξέχασα αυτό! Όχι δεν ήμουν μόνος! Φώναξε γεμάτος ενθουσιασμό.

-Μπορείς να θυμηθείς πώς περίπου έμοιαζε αυτός που ήταν μαζί σου; Αυτή την φορά η ερώτηση της ακούστηκε σταθερή, αφού ήξερε πως ήταν «αυτός» και όχι «αυτή».

Μετά από μερικά λεπτά σιωπής, ο Ωρίωνας προσπάθησε να συγκεντρωθεί ώστε να θυμηθεί λεπτομέρειες. Στάθηκε αδύνατον όμως.

-Μονάχα ένα πράγμα πες μου. Αλλά θέλω να είσαι απόλυτα σίγουρος. Ήταν γέρος και άσχημος;

-Ναι! Ναι! Είχε και σάπια δόντια! Αναφώνησε ο νεαρός, πλημμυρισμένος από ένα νέο κύμα ενθουσιασμού.

-Πρέπει να φύγουμε Ωρίωνα! Τώρα! Αποκρίθηκε η Αριάδνη με τον τρόμο ζωγραφισμένο στο πρόσωπό της. Μα πριν προλάβει να ανασηκωθεί αγνοώντας τον Ωρίωνα που την κοιτούσε σαστισμένος, ακούστηκε ένας δυνατός θόρυβος.

-Πολύ αργά μικρή μου αστερόσκονη! Σε ανακάλυψα! Μα καλά, πίστεψες έστω και για μια στιγμή ότι θα μου ξεφύγεις; Η πόρτα του δωματίου άνοιξε διάπλατα και μια φωνή αντήχησε τρομακτική, γεμάτη χαιρέκακη ικανοποίηση. Στο άκουσμα της οι δύο νέοι πάγωσαν. Ασυναίσθητα πλησίασαν πιο κοντά ο ένας στον άλλον, μαζί ένιωσαν πως θ' αποκτούσαν περισσότερη δύναμη για ν' αντιμετωπίσουν το απρόσμενο κακό.

-Κένταυρε! Το περίμενα ότι αργά ή γρήγορα θα μ' έβρισκες. Και ήμουν σίγουρη, αναμφίβολα εσύ κρυβόσουν πίσω από όλο αυτό, κραύγασε η Αριάδνη με περίσσιο θάρρος.

-Ποιός είναι αυτός; τον γνωρίζεις; ρώτησε ο Ωρίωνας γεμάτος απορία και αμέσως σηκώθηκε όρθιος για να προστατέψει την κοπέλα.

-Εσύ όχι; απάντησε με ερώτηση και γεμάτος καυστική ειρωνεία ο γέρος.

-Μα ναι σε αναγνωρίζω... είσαι αυτός που συνάντησα στον κρατήρα... τί θες εδώ; τί ζητάς από εμάς;

-Από σένα ότι ήταν να πάρω το πήρα! Τώρα θέλω τη μικρή μου αστερόσκονη! Βλέπεις είναι πολύ σημαντική για να στην αφήσω! απάντησε ο μάγος, δείχνοντας με τα γέρικα δάκτυλα του την Αριάδνη.

-Τη λένε Αριάδνη! Και δε θα σου επιτρέψω ν' αγγίξεις ούτε τρίχα της, απάντησε ο Ωρίωνας ορθώνοντας το ανάστημά του.

-Ξέρω καλύτερα από εσένα πως τη λένε! Μα μόνο αστερόσκονη θα έχει μείνει απ' αυτήν μόλις τελειώσω μαζί της! Όπως ακριβώς έγιναν και οι όμοιες της που θέλησαν να κατέβουν στη γη. Αιώνες τώρα τους στήνω καρτέρι και τις συνθλίβω για να μου χαρίζουν εμένα την αιώνια ζωή! Γιατί βλέπεις, μόνο αυτή κρατάει για πάντα. Η νεότητα φεύγει και πρέπει κάθε φορά να περιμένω πότε θα πέσει καμία απ' αυτές εδώ κάτω, ώστε να καταφέρω ν' ανανεώσω τη λατρεμένη μου ομορφιά! Και τώρα ήρθε επιτέλους η ώρα ν' αφήσω πίσω αυτό το σάπιο κουφάρι!

-Μα τί λες; Τρελάθηκες; Μη μου πεις ότι πιστεύεις κι εσύ αυτές τις ανοησίες! ρώτησε ο νέος μη μπορώντας να αντληφθεί τι ακριβώς συμβαίνει. Η καρδιά του όμως, μ' ένα αλλόκοτα περίεργο τρόπο τον ειδοποιούσε για τον κίνδυνο που διέτρεχε η αγαπημένη του.

-Μα δεν είναι χαριτωμένος; Και σκέψου πως όταν τον πρωτοσυνάντησα ήταν ένα αφελές, ονειροπαρμένο αγόρι!!! Είπε ο μάγος χαμογελώντας και κοιτάζοντας την Αριάδνη.

-Φυσικά, ποιος άλλος εκτός από τον σιχαμερό Κένταυρο θα έκανε κάτι τέτοιο; γιατί; τί σου έκανε; γιατί τόσο μίσος στην καρδιά σου;

-Ρωτάς; Τολμάς και ρωτάς; Ξέρεις πολύ καλά τον λόγο! Γιατί η αγαπημένη σου Σελήνη αγνόησε τον έρωτα μου! Με εξόρισε σα σκουπίδι στην άκρη του ουρανού. Δίχως να βλέπει κανένας τη δικιά μου λάμψη. Εγώ δεν δικαιούμουν ευχές από τους ανθρώπους; Γιατί βρέθηκα ξαφνικά να μην είμαι παρά ένα παράσιτο για όλους εσάς; Ε όχι λοιπόν, μικρά αυτάρεσκα αστεράκια! Όσο εσείς νομίζετε πως είστε μοναδικά, άλλο τόσο κι εγώ θα σας συνθλίβω ένα προς ένα. Μέχρι να σκοτεινιάσει ο ουρανός και να βιώσει η Σελήνη την υπέρτατη μοναξιά, ακριβώς όπως τη βιώνω αιώνες τώρα κι εγώ! Αρκετά όμως είπαμε! Εσύ θα έρθεις μαζί μου, ούρλιαξε εξαγριωμένος ο γέρος κοιτώντας την Αριάδνη. Κι αμέσως, σήκωσε τη μαγκούρα, ψιθύρισε μονάχα δύο λόγια κι εκσφενδόνισε τον Ωρίωνα στην άλλη άκρη του δωματίου. Αφήνοντας τον αναίσθητο, άρπαξε από το χέρι την Αριάδνη και σέρνοντας την στο πάτωμα την έσυρε έξω από το δωμάτιο. Ήταν μόνο θέμα χρόνου ώσπου να εξαφανιστούν οι δυο τους μέσα στο πυκνό σκοτάδι.

«Ωρίωνα... Η αδελφή μου κινδυνεύει... Πρέπει να σηκωθείς...» Ακούστηκε μια μακρινή γυναικεία φωνή που δεν ξεχώριζες αν ήταν αλήθεια ή αποκόρημα της φαντασίας.

«Ωρίωνα... ΣΗΚΩ!» Ακούστηκε πιο επιτακτικά αυτή τη φορά η ίδια φωνή. *«Μόνο εσύ μπορείς να την σώσεις...»*

-Ποιος είναι... μουρμούρισε ζαλισμένος ο Ωρίωνας, πάνοντας το κεφάλι του που πονούσε αφόρητα.

«Είμαι η Σελήνη... Πρέπει να σώσεις την αδελφή μου... Θα σου φωτίσω εγώ τον δρόμο για να τους ακολουθήσεις... ΒΙΑΣΟΥ!»

Αδιαφορώντας αν όλα αυτά που άκουγε ήταν πράγματι αληθινά, βλέποντας πως η Αριάδνη έλειπε από το κρεβάτι, σηκώθηκε όσο πιο γρήγορα μπορούσε κι έτρεξε αμέσως έξω από τον ξενώνα.

«Από εδώ...» Άκουσε ξανά την ίδια φωνή να του απευθύνεται. Κοιτάζοντας αυτή την φορά προς τον κατάμαυρο ουρανό, βλέπει ένα τεράστιο άστρο να λαμποκοπά προς τα δυτικά, φωτίζοντας το διπλανό του αστέρι και αυτό το διπλανό του κι έτσι το ένα άστρο μετά το άλλο, χάραξαν την πορεία που έπρεπε να ακολουθήσει. Μ' αυτόν τον λαμπερό τρόπο έφτασε πολύ γρήγορα στην παράγκα του κακού μάγου, ο οποίος ετοιμαζόταν να αφαιρέσει τη ζωή της αγαπημένης του Αριάδνης.

Κοιτάζοντας προσεκτικά από το παράθυρο, βλέπει τον γέροντα να έχει δέσει σφιχτά την Αριάδνη σε ένα τεράστιο ξύλινο τραπέζι, ενώ ο ίδιος ήταν πάνω από το κεφάλι της ψέλνοντας αρχαία ξόρκια.

«Γρήγορα βιάσου!» του φώναξε η Σελήνη. «Μα να θυμάσαι ετούτο, πρέπει να βρεις ξανά την πίστη σου! Μόνο έτσι θα καταφέρεις να λύσεις την κατάρα του Κενταύρου»

Και με αυτά τα λόγια κατά νου, ο Ωρίωνας όρμησε με δύναμη πάνω στην πόρτα.

-Σταμάτα! Φώναξε με όλη του την δύναμη.

-Εσύ εδώ; Πώς με βρήκες; αναφώνησε σαστισμένος ο γέρος. Μα φυσικά... δεν πρέπει ν' απορώ καθόλου... η προδοσία συνεχίζεται... μουρμούριζε με αυξανόμενο μίσος, κοιτάζοντας προς τον ουρανό. Δυστυχώς για σένα όμως, δεν είναι αρκετή μια δόση οργανωμένης προδοσίας, όχι για να σε σώσει τουλάχιστον! κατέληξε ο μάγος, έτοιμος πια να ξεσιάσει όλο του το μένος επάνω στον άμοιρο νέο.

-Δεν με νοιάζει! Είμαι έτοιμος να δώσω τη ζωή μου για χάρη της. Ας γίνει η θυσία μου αυτή, ο λόγος που ο έρωτας θα ριζώσει για πάντα στην καρδιά μου.

«Τα καλύτερα και τα πιο όμορφα πράγματα στον κόσμο δεν μπορεί να τα δει ούτε καν να τ' αγγίξει κανείς. Πρέπει να τα νιώσει με την καρδιά του», θυμήθηκε τα λόγια που είχε πει η Σελήνη στην Αριάδνη.

-Εμπρός λοιπόν τι περιμένεις; Πάλεψε για το μίσος σου γέρο, γιατί εγώ είμαι έτοιμος να πάρω τον έρωτα μου βαθειά μέσα στην ψυχή μου! Και με αυτά τα λόγια ο Ωρίωνας όρμησε με φόρα επάνω στον μάγο.

«Αγαπώ βαθιά, βάζω πάνω από όλα αυτόν που έχω στην καρδιά μου και αυτό που επιθυμεί εκείνος, όχι αυτό που επιθυμώ εγώ. Δεν το κρατώ μέσα μου, αλλά του το προσφέρω, του το χαρίζω, να το βλέπει και να το νιώθει», θυμήθηκε τα λόγια που του έλεγε η Αριάδνη όταν του περιέγραφε τι σημαίνει αγάπη, τι σημαίνει αληθινός έρωτας. «Και εγώ αυτό... θέλω να το ζήσω...», είχε καταλήξει.

«Σ' αγαπώ αστέρι μου...» φώναξε με όλη του τη δύναμη ο Ωρίωνας κι αυτή τη φορά όχι μόνο πίστευε ποια ήταν, αλλά ένιωθε μέσα στην καρδιά του και το αληθινό νόημα της αγάπης. Που μέσα από την αυτοθυσία του, πρόσφερε στην Αριάδνη αυτό που πάντα αναζητούσε: να ζήσει και να γνωρίσει αυτό που οι άνθρωποι ονόμαζαν αγάπη.

-Ανόητε! ούρλιαξε ο γέρος, κι αμέσως σήκωσε το χέρι του για να εξαπολύσει μια νέα κατάρα στον Ωρίωνα. Μα αυτή τη φορά η πράσινη λάμψη βρήκε αντίσταση. Ένα εκτυφλωτικό ολόλευκο φως, είχε κυκλώσει το σώμα του νέου σαν ασπίδα. Ολόκληρο το δωμάτιο αστραποβόλησε μονομιάς από μια δέσμη φωτός, που όμως δεν προερχόταν από τον Ωρίωνα αλλά από την Αριάδνη που έλαμπε ολάκερη για να καταφέρει να προστατέψει τον αγαπημένο της. Αρχίζοντας σταδιακά να παίρνει το εκθαμβωτικό χρώμα του χρυσού, η λάμψη υπερίσχυε της θαμπής πράσινης του κακού μάγου και ήταν τόσο δυνατή, που γρήγορα τον πέταξε μακριά, τον έριξε με φόρα στον σκληρό και άγριο τοίχο της καλύβας. Μην αντέχοντας το τράνταγμα, το γέρικο κορμί του σωριάστηκε άψυχο κι ο μάγος έκλεισε τα μάτια και δε τα άνοιξε ποτέ ξανά.

«Κι εγώ αγάπη ζητούσα...» ακούστηκε μονάχα μια αδύναμη αντρική φωνή στον αέρα.

«Την αγάπης δεν την απαιτείς... Η αγάπη δεν είναι εκδίκηση... Είναι αποδοχή...» απάντησε η Σελήνη δίνοντας του ένα τελευταίο μάθημα. Άφησε όμως να αποτυπωθεί στον ουρανό το σημάδι του, αυτό που οι άνθρωποι αργότερα θα ονόμαζαν αστερισμό του Κενταύρου, έτσι ώστε κάθε φορά που θα το έβλεπαν, να θυμούνται τα τελευταία της λόγια.

-Είσαι καλά; ρώτησε γεμάτος αγωνία ο Ωρίωνας την Αριάδνη καθώς την έλυνε από το τραπέζι.

Μα εκείνη, λάμποντας ακόμα περισσότερο, δίχως να του απαντήσει, σηκώθηκε όρθια από το τραπέζι και στάθηκε μπροστά του.

-Μα... πώς; τη ρώτησε ξαφνιασμένος, βλέποντας την να στέκεται με άνεση στα δυο της πόδια.

-Χάρη σε σένα αγαπημένε μου! Γνωρίζοντας την αγάπη, κατάφερα να σε προστατέψω. Επίσης, είμαι το μοναδικό αστέρι που μπορεί να περπατήσει! Η πίστη σου έδωσε στον καθένα μας το μαγικό της δώρο. Για μένα είναι να σταθώ όρθια ζώντας επιτέλους αυτό που πάντα αναζητούσα, τον έρωτα. Το δικό σου δώρο θα το ανακαλύψεις μόνος σου, του αποκρίθηκε χαρίζοντας του ένα γλυκό φιλι στο μάγουλο.

Και τότε ο Ωρίωνας έλαμψε ξανά εκπέμποντας από μόνος του μια τεράστια γαλάζια δέσμη φωτός. Σηκώνοντας τις παλάμες του πάνω από την μέση του, εκατομμύρια ακτίνες φωτός διαπέρασαν τα πάντα γύρω τους, κάνοντας την καλύβη να πάρει φωτιά. Και στο κέντρο της ο Ωρίωνας και η Αριάδνη να στέκονται ακίνητοι κοιτάζοντας ο ένας τον άλλον με αγάπη.

-Κράτα με σφιχτά και κλείσε τα μάτια αγάπη μου, είπε η Αριάδνη ακουμπώντας τα χείλη της στα δικά του. Ξέρεις τι κάνουν τ' αστέρια; τον ρώτησε ψιθυρίζοντας απαλά στο αυτί του.

-Λάμπουν!

Και με τα λόγια αυτά το φως τους έγινε ένα, κι ήταν τόσο δυνατό που η γη δεν μπορούσε να το αντέξει. Γι' αυτό, άνοιξε την τεράστια αγκαλιά του ο ουρανός και με τη βοήθεια της Σελήνης, το ζευγάρι άφησε το δικό του αποτόπωμα στον σκούρο θόλο, αυτό που οι άνθρωποι ονόμασαν πολύ αργότερα ο αστερισμός του Ωρίωνα και της Αριάδνης, για να τιμήσουν πραγματικά αυτή την φορά τον «αιώνιο» έρωτα» τους, δύο λέξεις που οι ήρωες μας δεν γνώριζαν την πραγματική τους έννοια.

Και αν αναρωτιέστε αν η ιστορία τους είναι αληθινή, δεν έχετε παρά να κοιτάξετε ψηλά στον ουρανό. Εγώ σας την εξιστόρησα όπως πραγματικά την έζησα. Γιατί κανείς δεν ξέρει καλύτερα από εμένα τα γεγονότα, σας το λέω εγώ, η Σελήνη.